

Kitab Daniel - Nomer Saratus Lima Puluh Tujuh

Muka Harti Lambang Kenabian Kores dina Kitab Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

Dina ayat kahiji, tina pasal sapuluh, urang dipaparin nyaho yén éta téh taun katilu pamaréntahan Koresy, tapi dina pasal kahiji, urang dipaparin nyaho yén Daniel ngan ukur hirup, atawa terus aya, nepi ka taun kahiji pamaréntahan Koresy.

Jeung Daniél tetep kénéh nepi ka taun kahiji pamaréntahan Raja Kores. Daniel 1:21.

Salila dua taun Kores geus saéstuna maréntah babarengan jeung Darius urang Média; ku kituna éta téh taun katiluna, tapi éta ogé taun kahijina.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia, aya hiji perkara anu diwahyukeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesyasar; sarta éta perkara téh leres, tapi mangsa anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta anjeunna ngartos kana éta perkara, jeung boga pangarti kana éta tetenjoan. Daniel 10:1.

Dina harti nubuat, Kores diwanohkeun dina paningal Daniel nu kahiji jeung nu panungtungan. Daniel pasal hiji, sakumaha geus ditepikeun dina tulisan-tulisan saméméhna, ngawakilan malaikat kahiji dina Wahyu pasal opat welas. Nalika malaikat kahiji diidentifikasi dina nubuat, éta miboga sakabéh ciri-ciri kenabian tina katilu malaikat dina Wahyu opat welas. Tilu léngkah Injil langgeng anu diwakilan dina malaikat kahiji, nya éta “sieun ka Allah,” “pasrahkeun kamulyaan ka Anjeunna,” sabab “waktuna pangadilan-Na geus sumping.”

Ku sabab Daniel jeung tilu nonoman anu mulya éta “sieun ka Allah,” maranéhna milih nolak kadaharan Babul, sarta tetep jadi tuang sayuran. Dina pangujian anu katingali ku panon anu tuluy lumangsung, Daniel jeung tilu nonoman anu mulya éta “ngamulyakeun Allah” dina penampilan maranéhna anu séhat, sabanding jeung anu ngadahar kadaharan Babul. Sanggeus tilu taun, datanglah “jam pangadilan” waktu Nebukadnesar nguji maranéhna sarta manggihan yén maranéhna sapuluh kali leuwih wijaksana tibatan sakabéh jalma-jalma wijaksana Babul.

Tilu léngkah tina injil anu langgeng ogé digambarkeun dina pasal panungtungan kitab Daniel minangka prosés ku mana nambahanana pangaweruh nyucikeun, ngajadikeun bodas, jeung nguji jalma-jalma anu dipertanggungjawabkeun kana caang anu dibuka segelna dina waktu ahir. Dina pasal kahiji kitab Daniel, sakumaha ogé dina pasal panungtungan, tilu léngkah tina malaikat kahiji, anu ngawengku katilu malaikat, diidentifikasi. Ku sabab pasal kahiji téh mangrupa injil anu langgeng tina malaikat kahiji, pasal kadua kitab Daniel ngawakilan malaikat kadua dina Wahyu opat welas, tempat ujian ngeunaan gambar sato galak atawa gambar Kristus digambarkeun, sakumaha hal éta digambarkeun dina ujian kadua dina tilu léngkah pasal kahiji.

Ku sabab bab hiji jeung dua dina kitab Daniel ngagambarkeun malaikat kahiji jeung kadua tina Wahyu opat welas, mangka bab tilu jeung ujian di Dataran Dura ngagambarkeun pekabaran

malaikat katilu, kalayan panggeuingna sangkan ulah narima tanda sato galak. Dina bab hiji kitab Daniel, taun kahiji Koresy disebatkeun, jeung dina bab sapuluh, anu mangrupa tetempoan panungtungan Daniel, Koresy diwakilan ku taun katiluna, tapi urang nyaho yén taun katilu éta téh taun kahijina, sabab Daniel ngan neruskeun nepi ka taun kahiji Koresy.

Ku sabab kitu Kores mangrupikeun lambang hiji taun kahiji anu ngamuat tilu taun. Anjeunna mangrupikeun lambang amanat malaikat kahiji. Taun kahiji Kores disebatkeun dina ayat panungtung tina paningal Daniel anu kahiji, teras deui dina ayat kahiji tina paningal Daniel anu panungtung. Penting pikeun ngakuan lambang nubuatan tina Kores, sareng mimitina urang netepkeun yén anjeunna ngawakilan amanat malaikat kahiji. Ieu tiasa dipastikeun sacara nubuatan ku kanyataan yén Daniel nyebut taun katiluna salaku taun kahijina, tapi anu langkung penting mah ieu ditandaan ku parentah anu kahiji anu anjeunna ngumumkeun.

Perjoangan anu keur dipigawé ku Jabrail ngalawan raja-raja Persia dina pasal sapuluh téh patalina jeung mawa Kores nepi ka kana hiji titik sangkan manéhna enya-nya ngalaksanakeun sarta ngumumkeun nu kahiji tina tilu parentah, anu bakal ngidinan urang Yahudi mulang sarta ngawangun deui Yerusalem jeung Bait Allah. Parentah anu katilu bakal nandaan mimiti nubuat dua rébu tilu ratus taun, anu réngsé nalika malaikat anu katilu sumping dina 22 Oktober 1844. Parentah anu katilu ngawakilan malaikat anu katilu, ku kituna parentah anu kahiji ti Kores ngawakilan datangna malaikat anu kahiji dina taun 1798. Kores ngawakilan malaikat anu kahiji, sarta ku alatan éta, dina kitab Daniel taun kahijina ngawakilan tilu taun.

Ku kituna Kores ngagambarkeun “waktu ahir,” sabab waktu malaikat kahiji (Kores) sumping dina taun 1798, harita “waktu ahir” geus datang sarta kitab Daniel geus dibuka segelna. Ngaran Kores dipercaya asalna tina kecap Pérsia Kuna “Kūruš,” anu hartina “panonpoé,” digabungkeun jeung kecap Elam “kursh,” anu hartina “tahta,” anu nuduhkeun aya patalina jeung kawenangan karajaan atawa kalungguhan raja. Yesaya ogé nyarioskeun sipat-sipat Kores ieu.

Anu ngandika ngeunaan Koresy, “Anjeunna teh pangangon Kami, sarta baris ngalaksanakeun sakabéh kahayang Kami,” malah ngandika ka Yerusalem, “Maneh bakal diwangun deui”; jeung ka Bait Allah, “Pondasi maneh bakal diteundeun.” Kitu timbalan PANGERAN ka anu diurapan ku Mantenna, ka Koresy, anu dicekel ku Kami leungeun katuhuna, pikeun ngaluluhkeun bangsa-bangsa di hareupeunana; sarta Kami bakal ngaleuleuskeun cangkeng raja-raja, pikeun muka panto-panto anu dua daunna di hareupeunana; jeung éta panto-panto moal ditutup; Kami baris miheulaan maneh, jeung ngajadikeun lelewék anu bengkok jadi lempeng; Kami bakal mecahkeun panto-panto tambaga nepi ka remuk, sarta motong palang-palang beusi nepi ka pegat; Jeung Kami bakal maparin ka maneh harta banda tina poék, jeung kakayaan nu nyumput di tempat-tempat rusiah, supaya maneh nyaho yen Kami, PANGERAN, anu nyaur ka maneh ku ngaran maneh, téh Allahna Israil. Ku sabab Yakub, abdi Kami, jeung Israil, anu pinilih ku Kami, Kami malah geus nyaur ka maneh ku ngaran maneh: Kami geus mere gelar ka maneh, sanajan maneh teu wawuh ka Kami. Kami téh PANGERAN, sarta teu aya deui; salian ti Kami teu aya Allah: Kami nguatkeun maneh, sanajan maneh teu wawuh ka Kami: Supaya maranehna nyaho ti tempat panonpoe medal, jeung ti kulon, yen teu aya salian ti Kami. Kami téh PANGERAN, sarta teu aya deui. Yesaya 44:28–45:6.

Kores ngagambarkeun Kristus, sabab anjeunna teh “anu diurapi” ku PANGERAN sarta disebut “pangangon”-Na Allah, anu ngawangun Yerusalem jeung nempatkeun dasar Bait Allah. Anjeunna teh anu patali jeung muka gapura-gapura anu katutup, sakumaha Kristus teh Anjeunna anu muka sarta taya saurang ogé anu bisa nutup, jeung anu nutup sarta taya saurang ogé anu bisa muka. Jeung ka Kores dipasrahkeun “harta banda tina poek, jeung kakayaan anu disumputkeun di tempat-tempat rusiah.” Kores nyumponan sababaraha tanda-tapak sapanjang garis gerakan-gerakan reformasi.

Anjeunna nandaan mangsa ahir, nalika malaikat kahiji sumping, nalika kitab Daniel dibuka segelna sarta saterusna aya paningkatan pangaweruh anu asalna tina “harta karun tina poek, jeung kakayaan nu disumputkeun dina tempat-tempat rusiah.” Eta “harta karun tina poek, jeung kakayaan nu disumputkeun dina tempat-tempat rusiah,” ngawangun “pondasi” anu “diwangun,” jeung “bait,” anu kudu “dipasang dasarna”. Kristus, anu dilambangkeun ku Kores, nyaeta “anu diurapi” ku Gusti, sakumaha Kristus diurapi dina waktu baptisan-Na. Ku kituna, Kores lain ngan nandaan datangna malaikat kahiji, anjeunna oge malaikat kadua anu maparin kakawasaan ka malaikat kahiji nalika eta turun, sakumaha Roh Suci turun nalika Kristus diurapi. Dina 22 Oktober 1844 Kristus muka panto atawa “gapura” kana Rohangan Nu Mahasuci, anu mangrupa gapura nu geus ditutup. Kores oge nandaan datangna malaikat katilu.

Kores teh malaikat nu kahiji, jeung malaikat kahiji mibanda sakabéh unsur tina katilu malaikat. Kores teh mangsa ahir dina taun 1798, nalika malaikat kahiji sumping. Kores ngalambangkeun 11 Agustus 1840 nalika amanat malaikat kahiji dipaparin kakawasaan (diurapan). Anjeunna ngalambangkeun pagawean nunda dasar, sakumaha dilambangkeun ku dijieunna bagan 1843 dina bulan Méi 1842. Anjeunna ngalambangkeun pangwangunan Bait Allah, sabab dua golongan dipisahkeun dina kuciwa kahiji tanggal 19 April 1844, jeung anjeunna ngalambangkeun pamisahan nu kadua dina kuciwa gedé tanggal 22 Oktober 1844.

Sagala waymark tina gerakan réformasi kaum Millerite ditipologikeun ku Koresy, ku sabab éta waymark-waymark éta ogé keur ngetipologikeun waymark-waymark gerakan saratus opat puluh opat rébu. Gerakan Millerite dipiheulaan ku tanda-tanda anu ku Kristus diidentifikasikeun bakal miheulaan sajarah kaum Millerite.

“Nubuat lain ngan ukur ngaramalkeun cara jeung tujuan kadatangan Kristus, tapi ogé ngedalkeun tanda-tanda anu ku éta manusa kudu nyaho iraha éta geus deukeut. Saur Yesus: ‘Bakal aya tanda-tanda dina panonpoé, dina bulan, jeung dina béntang-béntang.’ Lukas 21:25. ‘Panonpoé bakal jadi poék, bulan moal méré cahayana, béntang-béntang ti langit bakal marurag, sarta kakuatan-kakuatan anu aya di langit bakal digoyangkeun. Tuluy maranéhna bakal ningali Putra Manusa datang dina mega-mega kalayan kakawasaan jeung kamulyaan anu gedé.’ Markus 13:24–26. Nu nampa wahyu ngajelaskeun kieu tanda anu pangheulana anu bakal miheulaan datangna anu kadua: ‘Kajadian lini anu gedé; panonpoé jadi hideung kawas karung bulu, jeung bulan jadi kawas getih.’ Wahyu 6:12.”

“Tanda-tanda ieu kasaksian saméméh dibukana abad ka-salapan welas. Dina minuhan ieu nubuat, dina taun 1755 kajadian lini nu pangdahsyatna anu kantos kacatet.” The Great Controversy, 304.

Tanda-tanda anu ngawartakeun Kadatangan Kadua mimiti némbongan saheulaanan saméméh taun 1798, nyaéta dina taun 1755. Taun 1798 mangrupa panungtungan tina pangawanan Israil rohani di Babul rohani, anu diajarkeun ku Sister White yén éta dipapandekeun ku pangawanan nyata Israil nyata di Babul nyata, anu réngsé dina ahir tujuh puluh taun pangawanan, nalika Kores asup ngaliwatan gapura-gapura anu kabuka sarta ngarebut Babul, tuluy maéhan Belsyazar.

“Kiwari gereja Allah bébas pikeun neraskeun nepi ka tuntas rarancang ilahi pikeun kasalametan hiji bangsa anu leungit. Salila mangabad-abad umat Allah nandangan pangwatesan kana kabébasanana. Pangwawaran Injil dina kasucianana dilarang, sarta hukuman anu pangbeuratna ditimpakeun ka jalma-jalma anu wani henteu nurut kana parentah manusa. Balukarna, kebon anggur moral Gusti anu agung téh ampir sakabéhna taya nu ngagarap. Rahayat dicabut tina cahaya firman Allah. Poékna kasasaran jeung tahayul ngancam mupus pangaweruh ngeunaan agama anu sajati. Gereja Allah di bumi enya-nya aya dina panangkaran salila mangsa panjang panganiayaan anu taya kandatna ieu, sakumaha ogé urang Israil kungsi ditawan di Babul dina mangsa pangasingan.” *Prophets and Kings*, 714.

Panggeusan tujuh puluh taun di Babul ngalambangkeun taun 1798, sarta aya tanda-tanda anu miheulaan taun 1798, anu ngumumkeun yén datang deui Kristus geus caket.

“Datangna balatentara Kores ka hareupeun témbok Babul téh, pikeun urang Yahudi, mangrupa tanda yén kabébasanana tina panangkaran geus deukeut. Leuwih ti saratus taun saméméh kalahiran Kores, Ilham geus nyebut anjeunna ku ngaranna, sarta geus nyababkeun dicatetna karya anu sabenerna baris dipigawéna dina ngarebut kota Babul kalayan teu kasangka-sangka, jeung dina nyadiakeun jalan pikeun ngabébaskeun anak-anak panangkaran.” *Prophets and Kings*, 551.

Kores ogé ngalambangkeun tanda-tanda anu miheulaan taun 1798. Para ahli sajarah rada samar dina ngajelaskeun pamaréntahan Darius jeung Kores, tapi Firman Allah écés. Kakaisaran Mado-Pérsia ngagentos Kakaisaran Babul, sarta raja kahiji Mado-Pérsia nyaéta Darius, sanajan anu jadi jenderal anu ngarebut Babul téh nyaéta kemenakanna, Kores, dina peuting pésta pamungkas Bélsyasar. Kores jeung Darius duanana ngalambangkeun mangsa ahirna kurungan tujuh puluh taun, anu ngawakilan waktu ahir dina 1798, sarta éta ogé ngalambangkeun waktu ahir dina 1989.

Mangsa pungkasan dina sajarah Musa ditandaan ku kalahiran Harun jeung Musa, anu pabedana tilu taun. Sajarah éta nangtukeun minangka tipe kalawan sampurna pisan kana sajarah Kristus, sarta mangsa pungkasan dina sajarah éta ditandaan ku kalahiran Yohanes, tuluy genep bulan satuluyna kalahiran durna, Yesus. Mangsa pungkasan miboga dua patokan, sarta Darius jeung Kores duanana nandaan ahir panawanan salila tujuh puluh taun, anu jadi tipe tina ahir panawanan salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Tatu nu matak maot kana sato galak papal dina taun 1798, dituturkeun dina taun salajengna ku pupusna anu geus numpak kana éta sato galak sarta maréntah di luhur éta. Dina taun 1989 Reagan jeung Bush nu kahiji, duanana jadi présidén.

Kuros nandaan tanda-tanda anu ngawawarkeun datangna mangsa ahir, sarta anjeunna nandaan mangsa ahir éta. Anjeunna nandaan nambahanana pangaweruh, jeung dipakukeunana talatah kahiji

nalika hiji malaikat turun, sarta anjeunna nandaan pagawéan anu tuluy dicangking dina nempatkeun dadasar-dadasar, pagawéan ngawangun Bait Allah, jeung datangna malaikat katilu nalika Utusan Perjangjian ngadadak sumping ka Bait-Na.

Dina taun katilu pamaréntahan Kores, raja Pérsia, aya hiji perkara anu diwahyukeun ka Daniél, anu disebut ngaranna Béltesar; jeung perkara éta enya, tapi mangsa anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta anjeunna ngartos kana perkara éta, jeung miboga pamahaman kana éta titingalian. Dina mangsa éta, abdi, Daniél, keur milu prihatin salila tilu minggu pinuh. Kuring henteu ngadahar roti nu ngeunah, daging ogé henteu asup kana sungut abdi, kitu deui anggur; sarta abdi henteu ngurapan diri pisan, nepi ka genep tilu minggu éta kacumponan. Jeung dina poé ka dua puluh opat bulan kahiji, waktu abdi aya di sisi walungan gedé, nyaéta Hidékel. Daniel 10:1–4.

Lambang-lambang Kores jeung Béltsyasar ngalambangkeun hiji sajarah nubuatan anu tangtu dina poé-pocé panungtungan. Lambang Béltsyasar ngabéjaan ka urang yén umat anu keur dilambangkeun téh nyaéta saratus opat puluh opat rébu, anu mangrupikeun generasi panungtungan umat perjangjian. Maranéhna diteundeun dina sajarah nubuatan anu dilambangkeun ku Kores, anu ngalambangkeun sajarah anu miheulaan taun 1798, jeung 1989, jeung 11 Séptémber 2001, sabab Kores ngalambangkeun sakabéh tanda-tanda waktu éta. Anjeunna ogé ngalambangkeun kuciwa tanggal 18 Juli 2020, malah ogé hukum Minggu anu geura datang di Amérika Sarikat. Konci pikeun netepkeun di mana tetempoan panungtungan Daniel ditempatkeun sacara nubuatan téh ditangtukeun ku naon anu dipikanyaho ku Daniel.

Dina ayat kahiji, Daniel (Belteshazzar) miboga pamahaman boh kana “hal” boh kana “visi”. “Hal” éta nyaéta kecap Ibrani “dabar,” hartina “firman”, sarta dipaké ku Jibril pikeun ngawakilan visi “chazon” ngeunaan dua rébu lima ratus dua puluh taun (“tujuh kali”). “Visi” dina ayat kahiji, anu kaharti ku Daniel, nyaéta visi “mareh” ngeunaan dua rébu tilu ratus taun. Umat perjangjian Allah dina poé-pocé panungtungan henteu ngartos kana “tujuh kali,” dina waktu ahir taun 1989. Maranéhna henteu ngartos kana “tujuh kali,” nepi ka sanggeus 11 Séptémber 2001, ku kituna Daniel kudu aya dina mangsa gerakan reformasi nubuatan anu dilambangkeun ku Kores sanggeus 11 Séptémber 2001, sabab Daniel, anu ngawakilan gerakan nubuatan panungtungan, ngartos boh kana “hal” boh kana “visi”.

Daniél dikenal minangka aya dina mangsa dukacita salila dua puluh hiji poé. Dina “poé-pocé éta” tina dukacita, Daniél neuleuman “perkara” éta, sarta anjeunna ogé miboga pangarti kana “tetempoan” éta. Kayaktian anu dilambangkeun ku “perkara” éta diungkabkeun ka Daniél dina poé-pocé dukacita. Umat Allah dilambangkeun keur “duka” dina garis-garis réformasi saacan Midning Cry. Dukacita éta dilambangkeun ku Marta jeung Maria anu keur ngadukakeun Lasarus, pas saméméh Triumphal Entry. Ieu digambarkeun ku patahna sumanget sanggeus kuciwa kahiji dina sajarah Millerite sakumaha diungkabkeun ku Yermia.

Kecap-kecap Gusti kapanggih ku abdi, tuluy ku abdi didahar; sarta kecap Gusti jadi kabungah jeung kasenangan hate abdi: sabab abdi disebat ku jenengan Gusti, nun PANGERAN Allah semesta alam. Abdi henteu calik dina pakumpulan jalma-jalma nu ngahina, sarta henteu bungah; abdi calik nyorangan ku sabab panangan Gusti: sabab Gusti parantos ngeusian abdi ku

amarah anu satia. Ku naon nyeri abdi langgeng, jeung tatu abdi teu bisa diubaran, anu embung cageur? naha Gusti bakal jadi ka abdi sakumaha tukang bohong, jeung saperti cai nu nguciwakeun? Yermia 15:16–18.

Yermia henteu “gumbira,” sakumaha anu dilakukeun ku warga Sodom jeung Mesir dina Wahyu pasalABELAS, dina waktu maotna dua saksi éta. “Henteu gumbira” hartina sungkawa. Sungka Beltesazar nandakeun sungkawa anu patali jeung maotna dua saksi éta. Dina 18 Juli 2020, jeung 3 Nopémber 2020, dua saksi tina tanduk Protestan anu sajati jeung tanduk-tanduk Républikan tina sato galak bumi dipaéhan di jalan-jalan Sodom jeung Mesir, tempat Gusti urang ogé disalibkeun. Nalika Gusti urang disalibkeun, murid-murid-Na mimiti sungkawa. Dua saksi éta diwakilan dina Wahyu pasalABELAS minangka Musa jeung Elia.

Aya lima rujukan kana Kristus minangka Mikael dina Kitab Suci, tilu dina kitab Daniel, hiji dina kitab Yudas, jeung hiji deui dina kitab Wahyu. Dina pasal sapuluh, anu ayeuna keur urang titénan, Mikael disebut dua kali, dina ayat tilu welas jeung dua puluh hiji, tuluy deui dina pasal dua welas, ayat hiji. Anjeunna diidentifikasi dina Wahyu dua welas, ayat tujuh. Dina Yudas, Mikael diidentifikasi minangka anu ngahudangkeun Musa, anu dina Wahyu pasalABELAS, jadi salah sahiji saksi anu paéh di jalan.

Ku sabab kitu sim kuring rek ngingetan aranjeun, sanajan aranjeun geus kungsi nyaho hal ieu, yén Gusti, sanggeus nyalametkeun umat-Na kaluar ti tanah Mesir, satuluyna ngancurkeun maranéhana anu teu percaya. Jeung para malaikat anu henteu ngajaga kaayaan maranéhna nu asal, tapi ninggalkeun tempat padumukan maranéhna sorangan, ku Anjeunna geus diteundeun dina ranté langgeng di handapeun poék pikeun pangadilan dina poe anu agung. Kitu deui Sodom jeung Gomorra, sarta kota-kota di sakurilingna anu dina cara nu sarua nyerahkeun diri kana cabul, jeung ngudag daging anu asing, geus dipintonkeun jadi conto, nampa hukuman seuneu langgeng. Kitu deui jalma-jalma anu ngalamun kotor ieu najiskeun daging, ngahina kakawasaan, sarta nyarita jahat kana kamulyaan-kamulyaan. Tapi Mikail, panghulu malaikat, waktu pasulayan jeung Iblis anjeunna ngabantah ngeunaan layon Musa, henteu wani ngadatangkeun tuduhan anu ngahina ka anjeunna, tapi saurna, “Mugia Gusti ngagentraan maneh.” Yudas 5–9.

Dina kitab Yudas, dina kontéks boh Sodom boh Mesir, anu ngalambangkeun kota gedé tempat Musa jeung Elia dipaéhan dina Wahyu pasalABELAS; Kristus, anu dilambangkeun ku Mikail, ngahudangkeun deui raga Musa. Musa jeung Elia geus paéh salila tilu satengah poé simbolis dina Wahyu pasalABELAS, jeung poé-poé pangduka pikeun Beltesazar réngsé nalika Mikail turun ti sawarga. Baris demi baris, Daniel pasal sapuluh ayat hiji nepi ka opat, ngaidéntifikasi mangsa pangduka anu ditungtungan nalika dua saksi dihudangkeun deui ku Mikail.

Urang baris neruskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Rama milih Musa jeung Elia jadi utusan-utusan-Na ka Kristus, sarta ngamulyakeun Anjeunna ku cahaya Surga, jeung ngawangkong jeung Anjeunna ngeunaan kasangsaraan-Na anu bakal datang, ku sabab maranéhna kungsi hirup di bumi minangka manusa; maranéhna kungsi ngalaman kasedihan jeung sangsara kamanusaan, sarta sanggup ngarasa sarua kana

panggeuing anu disanghareupan ku Isa, dina kahirupan-Na di bumi. Elia, dina kalungguhanana minangka nabi pikeun Israil, geus ngawakilan Kristus, sarta pagawéanana, dina sawatara hal, sarupa jeung pagawéan Jurusalamet. Jeung Musa, minangka pamingpin Israil, geus nangtung dina tempat Kristus, ngahiji rembug jeung Anjeunna sarta nuturkeun parentah-parentah-Na; ku kituna, ieu dua jalma téh, ti antara sakabéh balaréa anu ngariung ngurilingan tahta Allah, anu pangpantesna pikeun ngalayanan Putra Allah.”

“Waktu Musa, ku amarah ku sabab teu percaya bangsa Israil, neunggeul batu éta dina kaambekna jeung maparin ka maranéhna cai nu ku maranéhna dipénta, manéhna nyokot kamulyaan éta pikeun dirina sorangan; sabab pikiranna kacida kakeueum ku rasa teu ngahatur nuhun jeung ku kasasaranna Israil nepi ka manéhna gagal ngamulyakeun Allah jeung ngagedékeun ngaran-Na, dina ngalaksanakeun kalakuan anu ku Anjeunna geus diparéntahkeun ka anjeunna supaya dipigawé. Ieu téh bagian tina rarancang Nu Maha Kawasa pikeun remen mawa bangsa Israil kana kaayaan nu pageuh jeung hésé, tuluy dina kasusah maranéhna anu kacida gedéna, nyalametkeun maranéhna ku kakawasaan-Na, supaya maranéhna ngaku ayana pangreueus husus-Na ka maranéhna, jeung ngamulyakeun ngaran-Na. Tapi Musa, ku nurut kana dorongan-dorongan alamiah haténa, ngarebut pikeun dirina sorangan kahormatan anu pantesna pikeun Allah, ragrag kana kakawasaan Sétan, sarta dilarang asup ka tanah jangji. Lamun Musa tetep pengkuh, Gusti tangtu bakal mawa anjeunna ka tanah jangji, sarta satuluyna ngangkat anjeunna ka Sawarga tanpa manéhna ngalaman pati.”

“Sakumaha ayana, Musa ngaliwatan pati, tapi Putra Allah turun ti Sawarga sarta ngahudangkeun anjeunna deui saméméh awakna ngalaman kabusukan. Sanajan Sétan tarung jeung Mikail pikeun awak Musa, sarta ngaku éta minangka mangsa anu sah pikeun dirina, manéhna teu sanggup ngalawan Putra Allah, sarta Musa, kalayan awak anu geus dihudangkeun deui jeung dimulyakeun, diangkut ka palataran-palataran Sawarga, sarta ayeuna jadi salah sahiji ti dua anu dimulyakeun, anu ditugaskeun ku Rama pikeun ngadagoan Putra-Na.”

“Ku lantaran maranéhna ngantep dirina kakeueum ku sare nepi ka kitu kacida, para murid geus kaliwat ngadéngé paguneman antara para utusan Sawarga jeung Panebus anu geus dimulyakeun. Tapi nalika maranéhna ngadadak hudang tina sare anu jero, sarta nenjo tetenjoan anu agung di hareupeun maranéhna, maranéhna pinuh ku kabungah anu ngangkat hate jeung ku rasa ajrih. Nalika maranéhna neutep kana wangun anu sumirat tina Guru anu dipikanyaah ku maranéhna, maranéhna kapaksa nutupan panonna ku leungeunna, sabab ku cara séjén maranéhna moal sanggup nahan kamulyaan anu teu kaungkab ku kecap, anu ngaliput pribadi-Na, sarta anu mancarkeun sinar-sinar cahaya saperti sinar panonpoé. Salila sawatara waktu pondok para murid nenjo Gusti maranéhna geus dimulyakeun jeung ditinggikeun di hareupeun panonna, sarta dihormat ku mahluk-mahluk anu sumirat anu ku maranéhna dipikawanoh minangka jalma-jalma anu dipaparin kurnia ku Allah.” The Spirit of Prophecy, jilid 2, 329, 330.